

Susanne O'Leary

Sandy Cove 1

Geheimen van
Willow House

1

Om halftwaalf zaterdagavond – ze zat nog op haar werk achter de computer naar een wc-bril met bloemmotief te zoeken – be kroop Maeve het gevoel dat er iets mis was met haar leven. En toen ze de volgende ochtend om zes uur uit haar bed werd gebeld door een klant die krijste dat de gordijnen in haar slaapkamer de verkeerde kleur paars waren, wist ze dat er iets moest veranderen. Maar pas na een week, toen haar huisarts begon over ‘uitputting’ en ‘paniekaanvallen die hartritmestoornissen kunnen veroorzaken’, werd ze gedwongen in te grijpen.

‘U moet er even tussenuit,’ zei hij, terwijl ze als een dode vis op de behandeltafel lag.

‘Dat gaat niet,’ mompelde ze. Ze kwam met moeite overeind en knoopte haar blouse weer dicht. ‘We hebben een paar grote opdrachten aangenomen en ik ben een van de top...’

‘Raketgeleerden?’ vroeg hij met een sceptische blik.

‘Nee. Interieurstylisten.’

‘En dat is zo’n stressvolle baan dat u twee keer in één week op de Spoedeisende Hulp belandt met een paniekaanval en een hartslag van over de honderd?’

‘U hebt geen idee hoe onze klanten zijn.’

‘Dat wil ik graag zo houden.’ Hij hing zijn stethoscoop weer om zijn nek, gaf zijn bril een duwtje en ging achter zijn bureau zitten.

‘Ik zal u bètablokkers voorschrijven. Maar denk eraan: het zijn geen snoepjes, het is niet de bedoeling dat u gewoon blijft doorhol-len.’ Hij keek haar streng aan. ‘Ik zie te vaak dat jonge vrouwen zoals u serieuze gezondheidsproblemen ontwikkelen omdat ze té gedreven

zijn. Probeer dat alstublieft te voorkomen. Neem een poosje vrij, zoek ontspanning, ga sporten, en probeer daarna uw tijd beter in te delen.'

'Ik zal mijn best doen,' beloofde ze, hoewel ze wist dat dat nagevoeg onmogelijk was. Ze had haar schoenen nog niet aan of haar telefoon ging.

'Niet opnemen,' beval de dokter toen ze hem wilde pakken. 'U moet hem vaker uitzetten en niet op elk moment van de dag beschikbaar willen zijn.'

'Doet u dat zelf ook?' vroeg ze vrijpostig. Haar huisarts zag er nogal vermoeid uit.

Hij reageerde bijna betrapt. 'Nou ja,' zei hij met een zuur glimlachje. 'Misschien minder vaak dan zou moeten. Maar mijn baan is n t ietsje belangrijker voor de mensheid dan die van u, denk ik zo.'

Maeve grinnikte. 'Dat mag ik hopen. Dat het behang vloekt met de stoffering is niet bepaald levensbedreigend.' Ze zweeg en keek hem aan. 'Uw wachtkamer kan trouwens wel een opknopbeurt gebruiken, nu we het er toch over hebben.'

'Weet ik,' zei hij zuchtend. 'Er liggen te veel oude tijdschriften.'

'Dat ook, ja. En allemaal door elkaar. Ik heb ze op een stapeltje gelegd, op datum,' zei ze, best tevreden met zichzelf. Dat gebaar zou hij vast waarderen.

'U moet echt uw ontspanning nemen,' verzuchtte de dokter. 'Kunt u niet af en toe de pauzeknop indrukken? Met uw vriend naar de film gaan, of uit eten?'

'Had ik die maar, dan zou ik dat zeker doen,' zei Maeve mistroostig. 'Maar in mijn eentje is er geen lol aan.'

'O, sorry. Onhandig van me. Maar probeer in elk geval even vrij te nemen.'

'Dat zal ik doen,' beloofde Maeve. 'Maar nog even over de wachtkamer: die is echt heel deprimerend. Dat groen van de muren vloekt verschrikkelijk met de donkerrode bekleding van de stoelen.'

De dokter trok een wenkbrauw op. 'Dat is toch niet echt uw probleem, lijkt me.'

'Wel als ik er een halfuur moet zitten wachten,' ging Maeve door. 'Om hoofdpijn van te krijgen. Maar dat is zo gefikst. Dulux heeft

een erg mooie tint wit met een zweem roze erin. En IKEA heeft momenteel fijne stoelen. Ik heb ze net gekocht voor een klant. Heel vrolijke kleuren en ze zitten ook nog lekker.'

'Mooi,' zei hij en hij gaf haar het recept. 'Slik deze bètablokkers en neem een paar weken vrij, dan komt alles weer goed. Ik zie u over een maand terug, zongebruind, met een opgeruimde blik op uw gezicht en wat meer vlees op uw botten. Parkeer alle gedachten aan interieurs en huizen van anderen en stort u in het leven, doe leuke dingen, drink wijn, word voor mijn part verliefd, als het enigszins kan.'

'Ik zal mijn best doen,' zei ze. Verliefd worden zou de grootste uitdaging zijn, wist ze. Weinig kans om een man te vinden in de datingjungle. Been there, done that - ze was gedumpte en weer opgekrabbeld. Verbitterd? Nee, maar het deed nog steeds pijn, zelfs na drie jaar, en ze was niet van plan zich nog een keer te laten belazeren. Ze had echt geen puf om zich in het leven te storten en zich te gaan uitsloven om iemand aan de haak te slaan.

Ze pakte het recept aan. Bestond er maar een medicijn tegen een gebroken hart.

'Ik moet gas terugnemen,' zei Maeve later die dag tegen haar baas. 'Anders krijg ik een hartaanval... of zoiets,' eindigde ze een beetje slapjes.

Ze keek naar Ava, tegenover haar. Ze zaten aan Ava's bureau, dat vol lag met stofstalen en behangboeken. 'Ik ben op, afgebrand. Ik moet rust nemen. Doktersvoorschrift.'

Ava keek haar met een ijsskoude blik aan. 'Rust? Nu meteen? Bedoel je dat je het herenhuis in Knightsbridge niet afmaakt? En het appartement in South Kensington?'

'Knightsbridge zal nog wel lukken,' zuchtte Maeve. 'Maar South Ken niet. Ik word helemaal gek van dat mens.'

Ava rolde met haar ogen. 'Vertel mij wat.' Haar mobieltje ging over. Ze keek op het schermje en zette hem uit. 'Die draak uit Battersea weer, dat is de vijfde keer al vandaag. Sorry, wat zei je?'

'Ik heb rust nodig,' herhaalde Maeve. 'Mijn huisarts maakt zich zorgen.'

Ava trok een van haar perfect gevormde wenkbrauwen op. ‘Maakt hij zich zorgen? Over een jonge vrouw? Een dertiger? Wat zou er met jou nou aan de hand kunnen zijn? Wacht maar tot je zo oud bent als ik, dan hebben we het er nog weleens over.’

Maeve rechtte haar rug. ‘Moet je even goed luisteren, Ava. Ik word veertig dit jaar. Ik schreeuw het niet van de daken, maar zo is het wel. Mijn werkbelasting is echt idioot hoog de laatste tijd. Alle nieuwe klanten die we hebben gekregen na dat artikel in *Vogue* zijn naar mij toe gegaan. Dit trekken we niet meer.’

Ava’s lichtblauwe ogen keken Maeve staalhard aan. ‘We trekken het wel. We moeten en zullen het trekken. Einde verhaal. Ik heb op dit moment twee huizen, een appartement en een boetiekhotel onder handen. Als ik het aankan, kun jij het ook.’

Maeve keek net zo onvermurwbaar terug. ‘Je hebt me in de afgelopen twee weken zes nieuwe klanten gegeven. Dat is meer dan ik aankan. Ik droom alleen nog maar van behangpatronen en sierkussens, en om zes uur ’s ochtends word ik uit mijn bed gebeld door klanten. Op zondag, nota bene!’ Ze liet een korte stilte vallen en zei toen op beheerste toon: ‘Ik neem twee weken vrij, op voorschrift van mijn huisarts. Mijn zomervakantie staat ook nog. Drie weken geleden zou ik op vakantie gaan, weet je nog? Maar toen kwamen die nieuwe klussen.’ Maeve kreeg er een knoop van in haar maag. Ze haalde diep adem en probeerde haar schouders te ontspannen. ‘Als-jeblijft,’ zei ze. ‘Twee weken maar. Als ik er niet even tussenuit ga, kom ik ziek thuis te zitten, zei mijn huisarts. Kan Rufus mijn werk niet overnemen? Hij staat te trappelen, al vanaf het moment dat hij hier is binnengekomen in het voorjaar. En we hebben ook nog een aardige stagiair, die me heel talentvol lijkt.’

‘Ik heb Rufus alle verkoopstylingklussen gegeven, zodat jij meer tijd zou hebben voor onze nieuwe klanten. En het nieuwe meisje moet nog ingewerkt worden.’

‘Dat weet ik. Maar je kunt Rufus vrijmaken door zijn klussen aan de stagiair te geven, toch? Die zijn niet lastig en altijd leuk. Toen ik net begon, vond ik het heel plezierig om huizen en appartementen aantrekkelijk te maken voor de woningmarkt.’

‘We zijn hier niet voor ons plezier.’ Ava zuchtte en schudde haar

sluike, blonde haar naar achteren. ‘Goed dan. Het gaat lijnrecht tegen mijn gevoel in om je nu vrij te geven, maar ik moet toegeven dat je er verschrikkelijk uitziet. Zo’n afgetrokken gezicht is bepaald geen reclame voor ons bureau. Maar ik wil wel dat je op tijd terug bent om voorbereidingen te treffen voor de interieur- & designbeurs in oktober. We hebben een stand en ik heb je hard nodig daar.’

‘Ik ben ruim op tijd terug, dat beloof ik,’ zei Maeve bijna fluisterend. Ze wilde alles beloven om er even tussenuit te kunnen. Ze hoefde niet in de spiegel te kijken om te weten dat ze er meer dan belabberd uitzag. Haar gewoonlijk rozige wangen waren ziekelijk bleek, ze had donkere wallen onder haar anders zo geestdriftig sprankelende, groene ogen, en haar dikke, kastanjebruine haar hing futloos omlaag. Ze was zeker tweeënhalve kilo afgevallen in de afgelopen maanden, niet omdat ze aan de lijn deed, maar omdat ze niet de tijd nam om goed te eten.

‘Waar ga je naartoe?’ wilde Ava weten.

‘Naar huis,’ zei Maeve. ‘Naar Ierland.’

Ze keek Ava aan en zag iets van bezorgdheid oplichten in haar ogen. Het was niet zo dat haar baas geen empathie had, ze was gewoon een zeer gedreven vrouw die keihard werkte om haar zaak in de markt te houden en genoeg inkomsten te genereren voor het onderhoud van haar gezin. En daar was wel wat voor nodig, met twee tienerdochters, een appartement in Chelsea en een man die acteur was en al tijden zonder werk zat, ofwel, in zijn eigen bewoording, ‘even een pauze had ingelast’.

Maeve was drie jaar geleden bij Ava komen werken, toen ze na de pijnlijke breuk met haar vriend Ierland was ontvlucht. De breuk was een donderslag bij heldere hemel geweest en had haar overzichtelijke leven – een baan bij een firma in binnenhuisarchitectuur in het modieuze Ballsbridge, een mooi inkomen en een grote vriendenkring, bestaande uit vrolijke jonge mensen met een goede baan die niet op de centen hoefden te kijken – in één klap verwoest. Trouwen of kinderen krijgen was nooit een wens van haar geweest. Ze was gewoon geen moederlijk type, tenminste, dat had haar toenmalige vriend gezegd, een beursmakelaar, die met grote stelligheid had beweerd dat dat beeld ook niet in zijn toekomstplaatje paste. Tot hij

verliefd werd op een ander en hij, kort nadat Maeve en hij uit elkaar waren gegaan, zijn blozende en hoogzwangere bruid in looppas naar het altaar had geleid. Maeve had de aankondiging van hun huwelijk in *The Irish Times* gelezen en kort daarna het nieuws dat er een wolk van een zoon was geboren. Het was als een dolksteek in haar hart geweest. Dat ze uit elkaar waren, was al erg genoeg, maar nu bleek na een snel rekensommetje ook nog dat hij haar dus serieus had bedrogen. Hij had maandenlang achter haar rug om een verhouding gehad met die vrouw, hij had haar gewoon voorgelogen en voor de gek gehouden. Ze kon het niet begrijpen. Als hij graag kinderen had gewild, had hij dat toch kunnen zeggen? Of had hij geen kinderen met háár gewild? Was er dan iets mis met haar? Dat soort gedachten bleven haar maar door het hoofd malen, nog steeds, als ze zat te somberen. En wanneer een man avances maakte, merkte ze dat ze meteen haar stekels opzette. Zouden die wonden ooit helen?

‘Waar in Ierland?’ vroeg Ava, waardoor Maeve uit haar gepieker werd verlost.

Maeve haalde haar schouders op. ‘Dat moet ik nog bedenken.’

‘Heb je familie in Dublin?’

‘Mijn ouders zijn een paar jaar geleden in Spanje gaan wonen, maar misschien ga ik even naar mijn zus in Dublin. En dan een week naar de westkust, ik verzin wel wat. September is een heerlijke maand in Ierland.’

‘O?’ Ava keek verbaasd. ‘Ik dacht dat het er barstte van de toeristen.’

‘Dat ligt er maar aan waar je naartoe gaat. Als je de toeristische trekpleisters mijdt, is het er heerlijk rustig.’ Opeens kreeg ze een idee. Ze leefde er helemaal van op. Waarom had ze daar niet eerder aan gedacht? ‘Ik heb een tante die in een erg afgelegen deel van County Kerry woont. Misschien kan ik een poosje bij haar gaan logeren. Ze heeft een oud, maar heel mooi huis.’ Ze had al eeuwen niet aan haar tante en het oude huis in Kerry gedacht. Maar nu het idee er eenmaal was, leek het alleen maar beter te worden.

‘Klinkt goed,’ zei Ava, terwijl ze een brochure oppakte. ‘Oké, lieverd. Je vakantie gaat maandag in. Als jij ervoor zorgt dat Knightsbridge is geregeld, neem ik dat mens in South Ken van je over. Haal

Rufus er maar bij. Hij mag zijn handen zo langzamerhand weleens uit de mouwen gaan steken voor dat bepaald riante salaris dat hij van me krijgt. En wat de andere nog lopende zaken betreft: het zou geweldig zijn als ik je daarover kan mailen.'

'Natuurlijk,' zei Maeve. Ze wist dat dat betekende dat ze elke dag een paar e-mails zou krijgen, maar dat was beter dan haar veeleisende klanten zelf te woord staan. 'Ik kan genoeg online doen, geen enkel probleem.'

'Super,' zei Ava en ze pakte haar telefoon.

Maeve kwam langzaam overeind. Het kostte haar moeite haar evenwicht te bewaren terwijl ze naar haar kantoortje liep, meer een werkhok eigenlijk, om haar zaken te ordenen en te kijken wat ze aan Rufus kon overdragen. Duizelig van vermoeidheid liet ze zich in haar stoel vallen. Twee weken, dacht ze. Het leek bijna een utopie. Twee weken nietsdoen. Na een kort logeerpartijtje bij haar zus in Dublin zou ze naar haar tante in Kerry gaan. Naar Sandy Cove... Een gehucht op het uiterste puntje van de Ring of Kerry, een betoverende plek in de zomer. Naar Willow House, waar ze als kind vele zomers had doorgebracht, gelegen aan een ongerept stukje strand en omlijst door het voortdurend veranderende licht van oceaan en lucht. Niet bepaald een mondaine plek, maar daar had Maeve met haar drukke Londense leven ook totaal geen behoefte aan.

Ze had niet gedacht dat een baan als interieurstylist zoveel stress met zich mee zou brengen. Het bureau van Ava hoorde bij het topsegment en aanvankelijk had ze het erg leuk en eervol gevonden om er te mogen werken. Dat was voor ze had kennismemaakt met de akelige kant van de verwende, rijke klanten, die op hun wenken bediend wensten te worden. Ze gedroegen zich alsof je hun slaafje was, alsof ze je konden rondcommanderen, zelfs op zondagochtend. Je had nul creatieve vrijheid als je alleen maar naar hun pijpen mocht dansen, als je moest instemmen met al hun grillen – zelfs als dat een opgezette ijsbeer was, midden in de salon.

Maeve sloot haar ogen even en haalde diep adem. *Nog even deze week door zien te komen en dan ben ik weg*, dacht ze. Ze schrok op van haar telefoon die overging. Ze wilde opnemen, maar iemand die achter haar stond was haar voor.

‘Ava McDonald Interiors,’ sprak Rufus met zijn fluwelige stem. ‘Waarmee kunnen we u van dienst zijn?’ Hij luisterde even. ‘Ze is net even de deur uit, maar ik denk dat ik u ook wel kan helpen. De Italiaanse zijden gordijnen, zei u? Ik weet dat de stof volgens uw instructies in Milaan is geweven, maar ik zal even moeten kijken of ze al klaar zijn. Kan ik u over een paar minuten terugbellen?’ Rufus zei de klant gedag, hing op en richtte zijn zachtbruine ogen op Maeve. ‘Dat was die ouwe taart uit Chelsea. Je weet wel, die niet eens kan beslissen wat ze als ontbijt wil, laat staan wat voor gordijnstof en zo. Ik kreeg het gevoel dat ze het patroon van haar zitkamergordijnen wilde wijzigen. Voor de zoveelste keer. Wil je dat ik het afhandel?’

‘O Rufus, meen je dat? Dat mens is een nachtmerrie. Ik ben zo moe, mijn huisarts heeft me rust voorgeschreven. Ik heb Ava net kunnen overhalen me twee weken vakantie te geven.’

‘Dan ontferm ik me over die feeks. Ik doe alles voor je, schat.’ Rufus pakte de hoorn op en toetste een nummer. ‘Hallo, u spreekt weer met Rufus, van Ava McDonald. Ik ga er meteen achteraan, maar ik wilde nog even checken of u het patroon...’ Hij zweeg, luisterend naar het driftige geratel aan de andere kant van de lijn. ‘Juist ja, dat dacht ik al. Ik hoorde aan uw stem dat u twijfelde... Natuurlijk. Ik kan vanavond langskomen met wat stalen. Maeve gaat er even tussenuit, maar ik sta voor u klaar, wanneer u me maar nodig hebt.’ Nog meer opgewonden getetter. ‘Fantastisch. Tot zes uur vanavond dan, mevrouw Hetherington.’ Hij hing op, keerde zich naar Maeve en gaf haar een knipoog. ‘Zo. Die klant heb ik van je afgepikt.’

‘Je mag ze allemaal hebben,’ zuchtte Maeve. ‘Behalve die in Holland Street. Die vind ik aardig, we kunnen het goed met elkaar vinden. Zijn verloofde laat tegenwoordig verstek gaan als er overlegd moet worden, hij onderhandelt nu in zijn eentje. Het is zo prettig om met iemand samen te werken die beleefd is, ook al neemt hij niet alles wat ik zeg ter harte.’

‘Ik snap je helemaal,’ grijnsde Rufus, waarbij hij bijna al zijn perfecte, blinkend witte tanden ontblootte. ‘Maar ik vind ze toch leuk. Ik wou dat Ava er wat meer aan mij toevertrouwde. Een huis stylen voor de verkoop is prima, maar dat kan ik met mijn ogen dicht. Ik heb iets nodig waar ik mijn tanden in kan zetten.’

Maeve keek hem gefascineerd aan. ‘En die zijn prachtig. Hoe krijg je ze zo wit?’

‘Regelmatig laten bleken.’ Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Maar we hadden het over uitdagingen, niet over tanden.’ Hij legde zijn hand op haar schouder. ‘Je moet er even tussenuit. En naar de kapper.’

Maeve duwde haar haren achter haar oren. ‘Ik weet het.’

‘Mijn partner werkt bij Gielly Green. Ik kan een speciale behandeling voor je regelen.’

‘Maar die hebben het toch waanzinnig druk?’ Een verwensessie voor ze naar Ierland afreisde zou best fijn zijn. Ze had zich de afgelopen maanden niet eens een bezoekje aan de kapper gegund. ‘Zou je kunnen bellen om te kijken of hij een plekje voor me heeft?’

‘Zij,’ verbeterde Rufus. ‘Ongelooflijk,’ bromde hij. ‘Waarom denkt iedereen toch dat ik gay ben? Omdat ik interieurstylist ben?’

‘Nee,’ lachte Maeve, die zich een beetje opgelaten voelde. ‘Dat komt omdat je zo knap bent, zo onberispelijk gekleed en zo... Nou ja, zo áárdig. Trouwens,’ vervolgde ze, ‘je maakt me niet wijs dat je dat niet uitspeelt tegen onze klanten.’

Rufus lachte schalks en trok zijn pochet in het borstzakje van zijn Armani-blazer recht. ‘Oké, ik overdrijf af en toe een beetje. Maar dat verwachten ze ook. En ze voelen zich veilig bij me.’

Maeve giechelde. ‘Het is altijd lachen met jou, Rufus.’

Hij grinnikte en knipoogde weer. ‘Ik zal je missen.’

‘Ja, vast. Als ik terugkom heb ik geen klanten meer. Maar dat kan me niet schelen. Als je maar van die aardige man in Holland Street afblijft. Die is van mij.’

‘Ik waag me niet eens bij hem in de buurt,’ beloofde Rufus. ‘Waar ga je heen?’

‘Eerst naar mijn zus. En dan naar Willow House,’ antwoordde Maeve, terwijl er een ongewone kalmte over haar heen kwam. ‘Een oud huis in Ierland, aan de rand van de Atlantische Oceaan.’

‘Klinkt als een sprookje.’

‘Dat is het ook,’ zei Maeve dromerig. ‘Het is een heerlijk huis. Gebouwd door mijn betovergrootvader, in 1912. En de kust daar is schitterend. Ruig, wonderig, mooi en ver weg van de bewoonde wereld.’

‘Maar...? Ik hoor nog een maar.’

Maeve haalde haar schouders op. ‘De laatste keer dat ik daar was, is heel erg lang geleden. En ik heb het contact met mijn tante laten versloffen. Vorig jaar is mijn oom overleden, maar ik ben niet naar zijn begrafenis gegaan omdat ik het te druk had met een klant in de Cotswolds. Ik heb wel een brief geschreven. Ik kreeg een bedankje terug, maar verder heb ik niets meer van haar gehoord. En ik heb ook niets meer laten horen. Ik heb niet eens tijd voor mijn familie.’ Ze zuchtte, want ze voelde zich opeens heel schuldig. ‘Ik heb niet eens tijd voor mezelf.’

Rufus legde zijn handen op haar schouders en keek haar diep in de ogen. ‘Daar komt nu verandering in. Ga, Maeve. Ga naar Willow House en vind jezelf terug.’